

[Jørgen Peder Hansen.]

synes jeg — fremsatte MacBride et ønske om, at vi gav støtte til et undervisningsinstitut i Zambia; jeg vil gerne spørge, om ministeren er positiv i sin holdning over for dette ønske fra MacBrides side.

Det, der foregår i Namibia, er mange frygtelige ting, som vi har kunnet læse om i aviserne i den seneste tid. Jeg skal slutte med at sige, at for nogen tid siden havde vi en repræsentant fra SWAPO inden for Christiansborgs mure til et samvær, og han fortalte, hvilke raffinerede metoder man anvender for at befri sig for frihedsbevægelsens ledende folk i Namibia. En af de fremmeste ledere var blevet indlagt på et sygehus til behandling for en sygdom. Så fik han en indsprøjtning, og da han vågnede op, efter at indsprøjtningen havde virket, savnede han bare begge ben i hoftehøjde. Det er en måde at befri sig for besværlige frihedsbevægelsesledere på. Men det er en umenneskelig måde, og jeg synes, vi har en ganske særlig forpligtelse i vores område til at beskæftige os med disse ting, til at anråbe verdensoffentligheden, når noget sådant umenneskeligt foregår. Det er på denne baggrund, vi i socialdemokratiet er tilfreds med, at vi i dag får lejlighed til endnu en gang at drøfte Namibia her i folketinget.

Gerstrøm (FP):

I fremskridtspartiet kan vi ikke tilslutte os det foreliggende forslag fra SF angående boykot af Namibia. Vi finder det uhyre lidet gennemtænkt, for som man netop påpeger, er Namibias økonomi i høj grad integreret med Sydafrikas økonomi, og hvis vi boykottede Namibia, ville vi bare lade den handel, der ellers ville være gået direkte, gå indirekte via Sydafrika til Namibia. I det hele taget det, at vi isoleret, altså kun Danmark, skulle boykotte et andet land, er jo i sig selv komisk, for der står masser af andre lande parat, andre eksportører, der ønsker at tage den plads, vi nu har, så man vil ikke opnå noget som helst ved at boykotte.

Generelt er vi i fremskridtspartiet mod-

standere af den slags foranstaltninger som boykot. Vi finder, at det er tomme, selvretfærdige demonstrationer, som i virkeligheden ikke har nogen positiv effekt. Nu har vi boykottet Sydrhodesia i 6 år, og deres økonomi går udmærket, og deres demokrati er overhovedet ikke blevet ændret i retning af det positive, så vi kunne såmænd lige så godt lade være med at have den slags foranstaltninger.

Kaj V. Andersen (V):

I tilslutning til udenrigsministerens bemærkninger skal jeg på venstres vegne meddele, at vi ikke kan medvirke til gennemførelsen af dette forslag til beslutning.

Jeg vil bare ganske kort have lov til at tilføje, at det er trist her igen at måtte konstatere den fremadskridende grad af hjælpeløshed, som præger FN og FN-organerne. Det er ulyksaligt, at man ikke har været i stand til i den årrække, der nu er gået, at tage ved lære af, hvor ulyksaligt det gik folkeforbundet, den lære nemlig, at sanktioner af den ene eller den anden art, og fordømmelser, hvor oprigtigt ment de end måtte være, og hvor velmotiverede de måtte være, ingenting er værd i internationalt samkvem uden magt. Det er oprørende, at FN's kommissær udnævnt for namibianske anliggender — hvis det hedder sådan — skal banke forgæves på dette områdes dør, således at han aldrig nogen sinde har betrådt det område, hvis anliggender han er sat til at varetage og bedømme for FN. Det passerer blot, og vi er henvist til strømme af oplysninger, der kommer ad vidt forskellige kanaler, til bedømmelse af, hvad der faktisk sker i dette område. Det havde været noget mere betryggende, om dette forslag var fremkommet på basis af en fyldig rapport fra FN's kommissær og hans medarbejdere, der på stedet havde undersøgt og vurderet de forhold, vi kritiserer og med rette kritiserer.

Endelig blot dette: den eneste trøst, jeg kan se i netop denne aktuelle sammenhæng, er den, at der er et politisk opbrud i gang i Afrika i øjeblikket. Det er muligt, den ud-